

powiedzialni za rozwój współzawodnictwa pracy na powierzonych sobie odcinkach pracy i są obowiązani do ścisłego współdziałania w tym zakresie ze związkami zawodowymi.

§ 2. Kierownicy uspołecznionych zakładów pracy oraz kierownicy komórek organizacyjnych uspołecznionych zakładów pracy obowiązani są do zapoznawania podległych im pracowników załóg z zadaniami planowymi całego zakładu, wydziałów, brygad, stanowisk roboczych, przy ścisłym współdziałaniu ze związkami zawodowymi.

§ 3. Kierownicy wszystkich komórek organizacyjnych uspołecznionych zakładów pracy, w szczególności kierownicy zakładów, kierownicy wydziałów ruchu, majstrowie i brygadziści, obowiązani są ściśle współdziałać z ogniwami związkowymi w organizowaniu współzawodnictwa pracy, w szczególności przez:

- zapewnienie współzawodniczącym niezbędnej pomocy organizacyjnej i technicznej dla realizacji podjętych zobowiązań;
- udział w przeprowadzanej przez organa związkowe kontroli nad wykonaniem zobowiązań;
- popularyzację metod pracy i doświadczeń produkcyjnych pracowników;
- ewidencjonowanie i stałą analizę rozwoju form współzawodnictwa i uzyskanych efektów gospodarczych.

§ 4. 1. W oparciu o zadania roczne wynikające z planu, a w szczególności uzasadnionych przypadkach — w oparciu o zadania kwartalne planu kierownicy jednostek gospodarki uspołecznionej powinni na tle analizy osiągnięć produkcyjnych zakładów pracy i produkcyjnych pracowników ustalić wspólnie z właściwym zarządem głównym związku zawodowego wytyczne i kierunki rozwoju współzawodnictwa pracy, odpowiadające potrzebom i specyfice danego działu gospodarki narodowej. Wytyczne te podlegają zatwierdzeniu przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

2. Ustalenie i określenie wytycznych kierunkowych rozwoju współzawodnictwa pracy, o których mowa w ust. 1, nie może w żadnym wypadku prowadzić do krępowania w czymkolwiek oddolnej inicjatywy w zakresie rozwoju i upowszechniania współzawodnictwa pracy. Wszelkie sprawdzone praktycznie przejawy twórczej inicjatywy w tym zakresie należy podtrzymać i wziąć pod uwagę przy kolejnym ustalaniu wytycznych rozwoju współzawodnictwa.

§ 5. Kierownicy jednostek gospodarki uspołecznionej wszystkich szczebli organizacyjnych obowiązani są do okresowego — nie rzadziej niż raz na kwartał — przeprowadzenia oceny i podsumowania wyników współ-

zawodnictwa na wspólnych zebraniach z przedstawicielami właściwych ogniw związków zawodowych i z wybitniejszymi nowatorami, inicjującymi nowe formy współzawodnictwa pracy.

§ 6. Dla pogłębienia współpracy organów związkowych i organów administracji gospodarczej w zakresie rozwijania współzawodnictwa pracy:

- 1) przewodniczący i członkowie prezydiów zarządów głównych związków zawodowych oraz wybitniejsi przewodnicy pracy, inicjujący nowe formy współzawodnictwa, powinni być zaproszeni na posiedzenia kolegiów ministerialnych, na których są omawiane zasadnicze zadania planowe, rozwój współzawodnictwa pracy, a także sprawy dotyczące warunków pracy oraz spraw bytowych pracowników;
- 2) ministrowie i odpowiedzialni przedstawiciele ministerstw powinni brać udział w posiedzeniach prezydiów zarządów głównych związków zawodowych, a także w plenarnych posiedzeniach związków zawodowych, na których są omawiane sprawy mobilizacji załóg do wykonania zadań planowych, współzawodnictwa pracy, a także sprawy dotyczące warunków pracy i bytu pracowników;
- 3) kierownicy zakładów pracy, kierownicy wydziałów ruchu, majstrowie i brygadziści powinni brać udział we wszelkich naradach wytwórczych pracowników kierowanej jednostki organizacyjnej;
- 4) członkowie rady zakładowej powinni brać udział we wszelkich odprawach i naradach organizowanych przez kierowników zakładów pracy, a dotyczących wykonania planów rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy oraz warunków pracy i spraw bytowych pracowników.

§ 7. Kierownicy organów administracji gospodarczej obowiązani są brać udział w uroczystych zebraniach pracowniczych poświęconych wyróżnieniu pracowników odznaczających się we współzawodnictwie pracy.

§ 8. Ministerstwa (urzędy centralne), centralne zarządy oraz kierownicy (dyrektorzy) wielkich uspołecznionych zakładów pracy, liczących ponad 500 pracowników, obowiązani są do prowadzenia systematycznej ewidencji rozwoju i osiągnięć współzawodnictwa pracy.

§ 9. Zobowiązuje się wszystkich ministrów (kierowników urzędów centralnych) do wydania szczegółowych przepisów wykonawczych do niniejszej uchwały, po uzgodnieniu ich z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

254

UCHWAŁA Nr 85 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 20 lutego 1952 r.

w sprawie sprzedaży pojazdów samochodowych pochodzących z akcji przekazywania remanentów motoryzacyjnych.

W celu wykorzystania do transportu pojazdów samochodowych pochodzących z akcji przekazywania remanentów motoryzacyjnych Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. Urzędy, instytucje państwowe oraz jednostki gospodarki uspołecznionej, posiadające nie wystarczają-

cą ilość pojazdów samochodowych do wykonywania swoich zadań, mogą nabywać w Centrali Spółdzielni Transportu samochody ciężarowe i osobowe II kategorii, przejęte przez Centralę Spółdzielni Transportu zgodnie z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie przekazywania zbędnych i nadmiernych rema-

mentów motoryzacyjnych (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1528), zmienioną uchwałą Nr 86 Prezydium Rządu z dnia 20 lutego 1952 r. (Monitor Polski Nr A-20, poz. 245).

§ 2. Autobusy, samochody specjalne, pojazdy samochodowe wyremontowane przez Centralę Spółdzielni Transportu oraz pojazdy samochodowe zaliczone do kategorii I mogą być sprzedawane przez Centralę Spółdzielni Transportu tylko na podstawie rozdzielników ustalonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

§ 3. Samochody osobowe i motocykle kategorii II Centrala Spółdzielni Transportu może sprzedawać bez ograniczeń jednostkom wymienionym w § 1 oraz osobom fizycznym, z zachowaniem pierwszeństwa dla pracowników pracy, racjonalizatorów produkcji oraz fachowców, których charakter pracy uzasadnia potrzebę posiadania pojazdu samochodowego.

§ 4. 1. Pojazdy samochodowe III kategorii, z wyjątkiem autobusów i samochodów specjalnych, które

przeznaczone są na rozbiórkę w celu uzyskania części zamiennych lub na złom, w razie gdy nie istnieje możliwość ich wykorzystania, mogą być w wyjątkowych przypadkach za każdorazową zgodą Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego sprzedane do wyremontowania i dalszego użytkowania.

2. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w terminie 2 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej uchwały wyda zarządzenie ustalające sposób kwalifikacji pojazdów samochodowych i części do nich na złom.

§ 5. Uchwała uchyla wydane przepisy dotyczące sprzedaży pojazdów samochodowych pochodzących z akcji przekazywania nadmiernych remanentów motoryzacyjnych.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

255

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 lutego 1952 r.

w sprawie ustalenia wzoru urzędowego blankietu wekslowego wartości 1,50 zł.

Na podstawie art. 29 ust. 2 zdanie drugie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się dodatkowo urzędowy blankiet wekslowy w cenie 1,50 zł dla sumy wekslowej nie przekraczającej 120 zł.

§ 2. 1. Urzędowy blankiet wekslowy, przewidziany w § 1, wykonany jest na papierze posiadającym w przezroczu wodny znak bieżący. Wymiar blankietu wekslowego wynosi około 280 × 110 mm.

2. Blankiet wekslowy składa się z trzech części: tekstu objaśniającego, winiety oraz części przeznaczonej na napisanie umowy wekslowej. Tekst objaśniający zawiera napis: „Urzędowy blankiet wekslowy do sumy wekslowej nie przekraczającej 120 zł”. Winieta składa się z trzech tarcz: górna i dolna są okrągłe, środkowa — owalna. Tarcze górna i środkowa posiadają tło ciemne, tarcza dolna — tło jasne. Na tarczy górnej umieszczone jest godło Państwa, na tarczy dolnej — liczby i litery „1 zł 50 gr”, oznaczające cenę, na tarczy owalnej napis „Opłata skarbową 1 zł 50 gr”. Wszystkie tarcze okolone są ornamentacją z motywów roślinnych i giloszowych.

Część trzecia, przeznaczona na wypełnienie umowy wekslowej, zawiera tekst:

„ . . . dnia . . . . . 19 . . . Na . . . . .
 . . . . . zapłać . . . . . za ten . . . . .
 weksel na zlecenie . . . . . sumę
 . . . . .
 Płatny . . . . .”

3. Kolor druku jest granatowy, winieta na poddruku szarym.

§ 3. Zarządzenie niniejsze nie narusza przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 28 listopada 1950 r. w sprawie ustalenia niektórych wzorów znaczków skarbowych i urzędowych blankietów wekslowych (Monitor Polski Nr A-129, poz. 1613) i zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 stycznia 1951 r. w sprawie ustalenia niektórych wzorów znaczków skarbowych i urzędowych blankietów wekslowych (Monitor Polski Nr A-8, poz. 129).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

256

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1952 r.

w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w podatku od nieruchomości i w podatku od lokali od części budynków, zajmowanych na pokoje gościnne.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządza się zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w podatku od nieruchomości i w podatku od lokali od części budynków, stanowiących własność Państwa, a pozostających we władaniu władz i urzędów

państwowych oraz zakładów bądź instytucji państwowych — zajmowanych na pokoje gościnne przez pracowników wymienionych jednostek.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski